

partii naleraq

Nuuk 13. november 2018
UKA2018/234-60
Hans Enoksen Partii Naleraq

Pkt. 60: Forslag til forespørgselsdebat om at ophæve kvotering for fangststyr i Avannersuaq og Ittoqqortoormiit.

(Medlem af Inatsisartut Jens Napätök', Partii Naleraq)

Pkt. 234: Forslag til forespørgselsdebat om, at ophæve kvotering for fangststyr i Avannersuaq, Ittoqqortoormiit og Tasiilaq og forslag til forespørgselsdebat om at fangststyr i Tasiilaq og i de omkringliggende bygder ikke længere omfattes den almindelige fastsættelse af kvoter for fangststyr. (Medlem af Inatsisartut Jens Napätök', Partii Naleraq)

Medlem af Inatsisartut Jens Napätök' fra Partii Naleraq har fremsat et Forslag til forespørgselsdebat om kvotering for fangststyr i Avannersuaq, Ittoqqortoormiit og Tasiilaq og det vil vi komme med en udtalelse om.

Der er stadig mange mennesker, der lever af fangst i Grønland, og vi er klar over at fangst stadig har stor indflydelse i vort hverdag, og vi ved også at fangsten har stor betydning for fangerfamiliernes levevilkår, og det er stadig meget vigtigt for fangerfamilierne i yderdistrikter og i bygderne.

Fangst af hvidhvaler, narhvaler, isbjørne, hvalrosser og sæler har stor betydning for fangerfamilierne i yderdistrikter og i bygderne, og ikke mindst for slædehundenes fodring, og slædehundene er meget vigtige for fangernes udøvelse af deres traditionelle erhverv.

Her til sommer blev Upernavik området med bygderne ramt i særdeleshed, da kvoten af narhvaler blev nået, så der ikke længere kunne blive fanget narhvaler indtil i dag, selvom fangerne møder mange trækkende narhvaler på deres fangst, og kan kun være tilskuere.

Man hører at der er fangere, der ellers forgæves har søgt om tilladelse til at fange narhvaler, men deres ansøgninger er ikke blevet besvaret, og de ønsker at deres ansøgninger bliver besvaret med en saglig begrundelse, da det er grundlaget for deres vigtige kødforsyning, og deres grønlandske traditionelle levevilkår beror på disse forsyninger.

Der er i disse år heldigvis atter bekræftelser på fangernes antagelser om at fangstdyrene bliver flere og flere hvidhvaler, narhvaler, isbjørne og hvalrosser, da disse antagelser har grundlag i bekræftede øjenvidne beretninger.

Vi må erkende at vores bestemmelser af kvoter på fangststyr bliver administreret for stramt, hvor vi ikke bruger landets indbyggeres levevilkår som grundlag men bliver presset af andre folkeslag. Hvor vi endda overskrider vores beføjelser ved at lave begrænsninger for deres daglige levevilkår,

og vi opfordrer til at lave det om så vi tager udgangspunkt i os selv. Vi respekterer andre folkeslags udnyttelse af deres levende ressourcer og blander os ikke i deres administration af det.

Der er fangere Ittoqqortoormiit, der ellers forgæves har søgt om tilladelse til at fange dyr, men deres ansøgninger er ikke blevet besvaret, og det er ærgerligt da det er grundlaget for deres vigtige kødforsyning, der har grundlag i deres traditionelle fangst.

Vi har jordens største Nationalpark. Parken har en størrelse, der kan rumme Englands- og Frankrigs arealer sammenlagt. Fangerne i Ittoqqortoormiit er egentlig ikke så mange, at de ikke reelt kan udrydde fangstdyrene i deres fangstområde, der ligger i verdens største fjordsystem, hvor naturen er så barsk, at der kan være flere dage med dårligt vejr, og det forhindres til at fange fangstdyr, hvor begrundelsen er at fangstdyrene er truet med udryddelse.

Fangerne i Ittoqqortoormiit har klart og tydeligt udtalt, at fangstdyrene ikke er blevet reduceret, hvor de tværtimod fortæller om at de bliver flere. Men biologerne siger, at fordi hvidhvalernes antal er reduceret, er det nødvendigt med at sætte kvoten ned til ti dyr. De har således også anbefalet at der ikke bliver fanget dyr fra det store fjordsystem helt ned til Tasiilaq, og det er overdriivelse af proportioner.

Det kan overhovedet ikke accepteres at kvoten på hvid og narhvaler sættes så lavt, hvor de overhovedet ikke levner fangerne i Østgrønland, nærmere betegnet Ittoqqortoormiit og Tasiilaq området, mulighed for at udnytte ressourcerne, den målsætning om at sætte kvoten ned til ti dyr som biologerne har sat, er uacceptabelt.

Der ligeledes en overdrevet kvote på isbjørne, hvor der ellers spottes isbjørn dagligt, hvor isbjørnene er blevet mere synlige og nærmer sig beboede områder, og vi må erkende at vi nok en dag vil opleve, at de har taget et menneske liv. Isbjørnen er et rovdyr, og de skal uden at stille spørgsmål skulle kunne aflives, hvis de nærmer sig beboede områder, da ældre og børn således bringes i fare af indtrængende isbjørne og de skal beskyttes uden forbehold.

Vi vil i samme anledning bringe vores ønske at vi gerne ser at kvoten på isbjørne bringes markant op, da befolkningen i Tunu ønsker at de skal gives mulighed for at fange flere dyr, så de kan have en tilstrækkelig kødforsyning. Som eksempel vil vi sidestille det med at rensdyrjagt i Vestgrønland giver en god supplement i den daglige kødforsyning, hvor Vest grønlandernes ønsker om at forhøje kvoten som regel møder forståelse.

Det samme gælder for fangerne avanersuaq, der har fremsat ønsker om at forhøje kvoten på hvidhvaler, narhvaler, hvalrosser og isbjørne, og deres ønsker har helt naturlige begrundelser, og derfor ønsker vi at de får bevilget flere fangstdyr.

Vi kan nemt forestille os de svære betingelser for fangerne at udøve deres erhverv i mørke tiden, og hvis de skal støttes til at have bedre levevilkår, er det ikke til at komme uden om at fangerfamilierne skal gives mulighed for at forsyne sig selv og selv gøre deres levevilkår bedre.

Slædehundene er uundværlige, især i avanersuaq området, og de har behov for at blive fodret med kød og spæk fra hvalros, hvor de skal arbejde som slædehunde i høj Arktis under mørketiden.

Det er nødvendigt at det traditionelle Inughuit fangstkultur skal beskyttes, hvor vi sammen skal beskytte deres traditionelle levevis og fangstmetoder.

En af de vigtigste kultur bærere af den traditionelle fangst af isbjørne i disse kolde områder. Isbjørnen er yderst vigtigt, hvis man skal overleve vinteren, hvor skindet benyttes som beklædning og vi må endnu engang erkende vi har pligt til at beskytte den traditionelle brug af skindet som beklædning, da det er med til at fremhæve vores identitet, og derfor kan vi ikke komme uden om, at kvoten på isbjørne skal forhøjes.

Vi vil således også fremhæve en problemstilling, vi ønsker at få overvejet, hvor Namminersorlutik Oqartussat jævnligt får leveret isbjørneskind og vi vil foreslå at skindene leveres til befolkningen i Avanersuaq. Isbjørneskind der opbevares forgår og bliver ubrugeligt, og det er uhensigtsmæssigt at det ikke bruges bæredygtigt, og vi ser helst at det leveres som frisk til befolkningen i Avanersuaq, som kan bruge det til det egentlige og naturlige formål.

Med disse udtalelser har vi således udtrykt vores holdninger til forslag til forespørgsels debat, og vi håber, at der tages skridt til at foranstalte tiltag, der kan give forbedringer til fangernes levevilkår, da det er vigtigt for os alle at de ikke oplever for mange hindringer i deres opretholdelse af deres traditionelle liv.